

DORINȚA MEA ÎNTUNECAȚĂ

AUTOARE DE BESTSELLERE WALL STREET JOURNAL

L.J. SHEN
PARKER S. HUNTINGTON

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

L.J. Shen
Parker S. Huntington

DORINTA MEA ÎNTUNECATĂ

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CAPITOLUL UNU

Farrow

— AM AUZIT CĂ STILISTUL EI ARE MAI PUȚINI URMĂRITORI pe Instagram decât ea. De pe bancheta din spate a Mercedesului GLE, Tabby și-a pocnit guma, apoi a continuat: Iar ea are cât, vreo patru mii? Serios, mai bine te lași pe mâna măcelarului de la Balducci's să-ți facă părul și gata!

— Își etalează bretonul de parcă ar fi 1999. Nimeni n-are curaj să-i spună că arată groaznic pe păr creț.

Reggie a chicotit.

— Și baleiajul e de-a dreptul portocaliu.

Tabitha și Regina Ballantine, doamnelor și domnilor! Surorile mele vitrege. Împreună, produc suficient venin cât să extermină o insulă locuită.

Mama mea vitregă, Vera, le-a țistuit de la volan.

— Haideți, fetelor! Nu e deloc drăguț din partea voastră.

Vorbele nu se potriveau deloc cu râsul ei răutăcios.

— Sylvia e fată de treabă. Un pic banală, dar nu e vina ei. N-ați văzut-o pe maică-sa?

Tabby a pufnit.

— Din păcate!

Mi-am mușcat buza cât de tare am putut, abținându-mă să spun că Sylvia Hall tocmai trecuse examenul de barou după ce

absolvisc *magna cum laude* de la Georgetown. Mintea ei oferea lumii mai mult decât o tunsoare scumpă.

Dar nu eram în poziția să zic ceva. În primul rând, pentru că femeile Ballantine mă urau de moarte și tot ce spuneam era întors împotriva mea. Iar în al doilea rând, pentru că, la propriu, nu eram în poziția de a vorbi: ghemuită în portbagaj, în poziție fetală, respirând cât mai superficial ca să nu mi se detecteze prezența.

SUV-ul trecea pe lângă peluzele impecabile din Potomac. Afară, aerul era îngroșat de plantele înflorite. Tot ce simțeam era mirosul cizmelor de călărie ale lui Tabby. Un amestec de bălegar, fân și băiatul de la grajd cu care probabil se tăvălise săptămâna asta.

— Mai avem mult?

Reggie a plescăit din buze, închizând ceva cu un clic.

— Sunt ușor entuziasmată, știi? N-am fost niciodată acasă la Zach Sun.

— Fă o poză, că e prima și ultima dată! a râs Tabby. Mamă, nici măcar nu înțeleg de ce ne duci acolo. Toată lumea știe că, dacă asta ar însemna ca fiul ei să se însoară cu cine vrea ea, Constance Sun și-ar scoate și un rinichi.

— Zachary Sun poate gândi și singur. Dacă hotărăște că o vrea pe una dintre voi de soție, nimeni nu-l poate opri.

O admiram pe Vera Ballantine pentru eternul ei optimism. Tabby și Reggie erau cam la fel de dorite ca o boală degenerativă. Un amestec letal de pretenții și lipsă de neuroni.

— În plus...

Vera a schimbat postul pe muzică clasică, deși n-ar fi putut face deosebirea între Yo-Yo Ma și *Yo Gabba Gabba*.

— O să fie și alți bărbați bogați și influenți pe acolo, tipii gata de agățat. Acel duce... Oliver nu-știu-cum?

— Von Bismarck.

Tabby a făcut o grimasă.

— Tipul e un fustangiu notoriu. Probabil îmi dă o boală venerică doar dacă respiră spre mine.

Reggie a râs.

— E drăguț cum te prefaci că nu te interesează.

— Scot și eu cartea Uno care schimbă sensul jocului, surioară.

— Să știi și tu că o dată m-a invitat la conacul lui de pe Coasta Amalfi.

— Pe tine și pe orice altă femeie cu puls.

Tabby a plescăit din limbă.

— Uau! Dacă eram în locul tău, eu deja mă apucam să fac invitațiile de nuntă.

Mi-am strâns genunchii la piept, cu brațele încleștate, și am derulat în minte luni întregi de cercetare. Planul meu era beton. Trebuia să intru. Să iau ce-i al meu. Să ies nevăzută, acoperită de noapte și de o rochie de designer pe care o rechiziționasem de la Reggie. Nu era prima mea combinație și cu siguranță nu avea să fie nici ultima. Sunt supraviețuitoare din naștere. De când mama biologică care n-a binevoit să apară m-a lăsat într-o cutie de carton de la Costco, la ușa tatei, cu un bilet:

*Enumai a ta. Poate data viitoare imi răspunzi
la telefon, nesimțitule!
Un avort nu costă cât un copil.
Tammy*

Până atunci, tata deja se căsătorise cu Vera, după o poveste de dragoste ca-n filme. Din spusele lui Tabby, Vera îl îndemna pe tata să „scape de chestia aia”.

„Cum poți ști sigur că-i a ta?” bombănise prin casă pe tot parcursul copilariei mele, știind foarte bine că o aud.

Dar n-aveam nevoie de un test ADN. Mama Natură depunea mărturie pentru mine. Aveam aceeași ochi albaștri glaciali ca ai tatei. Același păr blond, care cădea în onduleuri dese și ne încadra fețele și urechile. Aceeași structură osoasă delicată, același corp suplu, cu membre lungi. Chiar și același semn din naștere, exact sub ochiul drept.

Vera a oftat.

— Păcat că Romeo Costa nu mai e pe piață!

— De parcă am fi avut vreodată vreo șansă.

Reggie a căscat.

— De parcă ne-am fi *dorit* să avem o șansă. Am auzit că e sociopat.

— Serios?

Părul lui Tabby a sărit peste tetieră.

— Eu am auzit că a donat un pavilion de maternitate nou pentru spitalul Johns Hopkins imediat ce soția lui a rămas însărcinată.

— Probabil pentru că va trebui să dăruie intrarea ca s-o bage pe targă în ziua nașterii. Tipa care-mi face tratamentele faciale mi-a spus că Dallas Costa a mâncat jumătate din stratul de jos al unui tort cu trei etaje la cina de la Casa Albă aseară și tot tortul s-a prăbușit peste un baron al petrolului.

Chestia 1 și Chestia 2 au izbucnit într-un râs isteric.

— Mai simte cineva miros de clor? a întrebat Reggie și a adulmecat. Jur că mirosul lui Farrow îmi rămâne în nări zile întregi! Trebuie s-o dai afară, mamă. Împute toată casa.

— Și unde s-o pun, mai exact?

Vera a dat aerul condiționat la maximum.

— Avem nevoie de banii de chirie, cu toate gunoarele pe care le-a lăsat taică-tu în urmă. Lumea deja începe să vorbească. Când am semnat leasingul pentru mașina asta, nici măcar n-am ales varianta AMG.

A făcut o pauză.

— Poate o putem băga în căsuța de la piscină...

— Nu căsuța de la piscină! a izbucnit Tabby, făcând mașina să se smucească în față. O transform în al doilea dressing.

Nu-mi venea să cred că în următoarea oră intenționez să mă strecor printre sute de oameni la fel de egocentrice și superficiali ca surorile mele vitrege. Dar n-aveam de ales. Zachary Sun deținea ceva ce-mi aparținea.

Pendantivul de jad n-ar fi trebuit să ajungă niciodată în conacul uriaș al familiei Sun. Evident, pe lângă toată situația pluteau urmele clasice ale lăcomiei Verei. Când murise tata, îi scosese ră toate lucrurile la licitație, așteptând cu răbdare să vină banii din asigurare. Din câte se părea, Zach Sun licitase de trei ori mai mult decât cea mai mare ofertă. Acum, miliardarul răsfățat deținea singura amintire care îmi mai rămăsese de la tata.

Dar nu pentru mult timp.

Vera a semnalizat și a făcut brusc dreapta pe un drum pietruit.

— Am ajuns. Doamne ferește, uite ce coadă!

În sfârșit! Le-a certat pe surorile mele, plescând în timp ce așteptam.

— Pe bune, uitați-vă la paza de la poartă. E cam exagerat, dacă mă întrebați pe mine.

M-am înghesuit și mai tare în portbagaj, învelindu-mă cu materialul negru. Țesătura cusută de mâna mea se potrivea perfect cu restul spațiului gol. Știam că n-aveau să caute prea mult.

— Deschideți!

Un agent de pază a bătut în geamul portbagajului. Acesta s-a deschis lent, dureros de lent. Făclia lanternei mi-a străpuns pătura, dar imediat s-a închis la loc.

— Totul în regulă! *Următorul!*

Vera a frânat cu un scârțâit. Monștrii mei vitregi au coborât din mașină, schimbând locul cu un valet. Exact cum anticipasem, acesta a parcat mașina pe Dark Prince Road, cea mai îndepărtată alee a proprietății de două hectare. Apoi s-a urcat într-un cărucior de golf cu alți valeți și a făcut drumul înapoi spre intrare.

De îndată ce au dispărut farurile, m-am târât din portbagaj până pe locul șoferului și am deschis portiera. Terariul familiei Sun strălucea de la un capăt la altul, scăldat în reflectoare orbitoare, ca și cum mă provoca să-l încalc. Chiar și de la câteva sute de metri distanță, arunca o umbră amenințătoare peste peluza tunsă la milimetru. Am pășit tiptil pe aleea luminată de bolți, ascunzându-mă printre rânduri de mașini de lux când un valet a trecut cu un Lotus Evija. Reggie avea să mă omoare dacă vedea în ce hal era rochia ei. Transpirația rece făcea satinul să mi se lipească de piele. Șlițul de pe picior se rupsesse cu câțiva centimetri în plus cât timp stătusem ghemuită în portbagaj.

Alt lucru aflat în timpul cercetărilor: petrecerea asta era, oficial, debutul vânătorii de mirese pentru Zachary Sun. La propriu. N-aveam niciun dubiu că fetele invitate intenționau să se ia la trântă ca în *Jocurile Foamei* până rămânea doar una în picioare. Dacă zvonurile din DMV erau adevărate, până la miezul nopții, Zachary Sun – doar ca să-și mulțumească mama disperată după nepoți – urma să aleagă, fără tragere de inimă, o singură candidată.

Toate erau frumoase în felul lor. Înalte sau scunde. Cu forme sau subțiri. Cu rochii mătăsoase și maniere încă și mai mătăsoase. Fiice de miliardari din Singapore și foști oligarhi salvadorieni. De chaeboli¹ coreeni și producători de la Hollywood. Dar aveau un lucru în comun – toate voiau să fie următoarea doamnă Sun.

¹ Conglomerate de afaceri, în coreeană, în orig. (n. tr.).

Am plecat capul, sperând să mă pierd în mulțime în timp ce mă strecuram printre rochiile de gală și costume. Eram expertă în a fi invizibilă – o abilitate perfecționată încă de la grădiniță. Mai ales ca să mă feresc de abuzurile Verei și ale celor Două Chestii, de fiecare dată când aveau o zi proastă.

Conacul se ridica deasupra mea într-o splendoare impunătoare – întinderi de calcar franțuzesc pal, coloane imperiale și grădini îngrijite ce rivalizau cu cele de la Versailles. Mi-am înghițit nodul care-mi zgâria gâtul și m-am lăsat purtată înăuntru, înghițită de fluxul de corpuri nerăbdătoare. Scări impresionante, curbate, flancau holul principal. Ochii mi s-au agățat de cea care ducea spre ținta mea. Biroul lui Zachary Sun. Paznici în costum blocau baza scării, cu mâinile încrucișate în față și căști Bluetooth înfipte în urechi.

În colț, familia mea vitregă râdea mult prea zgomotos la cele spuse de niște bărbați în costume de firmă. Vera strângea un aperitiv la piept, afișând o grimasă forțată peste o baricadă de botox. Se învechise ca laptele uitat într-o saună și etala o personalitate la fel de acră. Trebuia să evit să fiu văzută, dar nu eram prea îngrijorată. Nimeni de aici nu mă cunoștea.

Tata fusese doar un muritor de rând și nu frecventa astfel de cercuri. Cât despre mine, evitam orice eveniment care implica să te dai bine pe lângă bogătanii din Potomac. Căsătoria mi se părea o pierdere totală de timp. Ar trebui să ai o singură iubire în viață: pe tine însăși. Și, eventual, un câine.

Am așteptat până un angajat s-a grăbit pe scări și m-am strecurat în urma lui. Simfonia vocilor de jos ne-a urmărit până la etaj. Mi-am mișcat buzele în tăcere, prefăcându-mă că port o conversație, ca să nu le trezesc suspiciuni paznicilor. Am cotit după colț și m-am furișat spre bibliotecă, acolo unde era biroul. Știam planul vilei pe dinafară. *Mulțumesc, Zillow!*

Când Zach cumpărase vila de la niște foști nobili elvețieni, nu schimbase mai nimic în afară de faptul că transformase gara subteran într-o galerie de artă high-tech. Inițial, crezusem că trebuie să forțez intrarea. Dar, spre norocul meu, am dat peste coperta din *Wired* de luna trecută – un articol despre ultima achiziție ostilă a lui Zach. Și acolo era. Imortalizat într-un pictorial lucios, aproape invizibil sub puterea privirii lui goale. Pandantivul. Așezat pe un raft. Protejat de sticlă.

Lo siento¹, fraiere! Tocmai rămâi fără o piesă de artă!

Am pășit agale pe coridor, trecând pe lângă tablouri care probabil valorau mai mult decât toată moștenirea familiei Ballantine la un loc. Mai ales acum, când Vera și ficele ei îngropau compania tatei într-un abis pe care nici Titanicul n-ar fi putut să-l atingă. Nu înțelegeam ce fusese în capul ei când împărțise firma de curățenie în patru părți egale. Trei dintre noi nu munciseră o zi în viața lor.

Ușa bibliotecii a apărut în față. Am strâns clanța până mi s-au albit degetele, convinsă că n-avea să cedeze. Petrecusem două luni învățând să deschid orice fel de yală, cu trusa ascunsă în sutien. Dar ușa s-a deschis ușor, fără un sunet. Un curent rece mi-a mângâiat pielea, trimițându-mi fiori prin tot corpul. Am intrat, am închis ușa și m-am lipit cu spatele de lemn, oferindu-mi un moment scurt ca să-mi reglez pulsul. Nu era prima dată când făceam ceva ce m-ar fi putut trimite la închisoare. Dar era prima dată când furam de la unul dintre cei mai puternici oameni din lume.

N-am pierdut vremea admirând biroul lui Zach Sun, deși nu mai călcasem vreodată printr-un loc atât de opulent. Nu când pandantivul mă chema ca un far. Era în aceeași cutie de sticlă ca în articolul din *Wired*, chiar lângă un exemplar identic. Un set pentru el și ea.

Pare perfect. Unul e al lui. Celălalt e al meu.

¹ „Îmi pare rău”, în spaniolă, în orig. (n. tr.).

N-aveam cum să le încurc. Pandantivul tatei avea o imperfecțiune unică, demonstrând că era al nostru. Când eram mică, îi tăiasem ciucurii, ca o „tunsoare”. Firele erau cu vreo doi centimetri mai scurte decât trebuia.

Am trecut pe lângă birou, ignorând hârtiile care au zburat pe covor în urma mea. În sfârșit – *în sfârșit* – am atins cu vârful degetelor sticla groasă, chiar deasupra pandantivului.

— Scuză-mă că am întârziat!

Lacrimile mi-au înțepat coada ochilor.

— Te-a închis într-o cușcă aurită, dar nu-ți face griji! Te scot de aici.

După moartea tatei, păstrasem pandantivul lui preferat în noptieră, ca să-l pot ține în brațe când mă trezeam noaptea și îmi doream să fie lângă mine. Înainte ca Vera să-l vândă, încă mai mirosea ușor a el, fiindcă parfumul era prins în nodurile complicate. Aș fi putut să pariez că acum era mânjit de existența rece a lui Zach.

Tati, îl aduc înapoi. Fur!

Ridicându-mi tivul rupt al rochiei bleu, am desprins un tăietor de sticlă portabil din banda de la chiloți. Lama a făcut un *clic* când am scos-o, înfigând-o într-un colț al geamului. Loviturile din tâmple s-au înțepit cât am desenat un cerc în jurul micii încuietori.

Și atunci l-am auzit. Atât de tare, încât mi-a străpuns bățile inimii.

— Ce crezi că faci?

Futu-i!

CAPITOLUL DOI

Farrow

VOCEA RECE NU SE COMPARA CU PREZENȚA LUI. M-AM întors, afișând un zâmbet gol, în stil Reggie – genul care țipă „N-am nimic în cap în afară de praf și noua colecție Chanel”.

— O, Doamne, ești chiar tu! Zach Sun. De o veșnicie îmi doresc să te cunosc!

N-aveam nicio problemă să gâdil orgoliul unui bărbat dacă asta însemna că mă lasă în pace. De obicei, sunt creaturi simple – ușor de distras cu un compliment. Din păcate, domnul Sun părea la fel de dezghețat ca aisbergul B-15.

— Ți-am pus o întrebare!

A făcut un pas spre mine. Ochiul îi era un vârtej întunecat și atât de goi, încât mă temeam că m-aș putea prăbuși în ei.

— Acum ar fi un moment potrivit să răspunzi.

Nu ajuta deloc faptul că prezența lui mă destabiliza. Era înalt și cu maxilarul atât de bine conturat, încât ai fi putut ascuți cuțite pe el. Părul și ochii – mai negri decât vârful aripilor unui corb. Purta un frac, părul dat pe o parte și netezit perfect. Putere. Eleganță. Frumusețe. Carismă care curgea din el ca aurul topit. Și totuși... prea rece. Prea controlat. Ca o planetă pustie, lipsită de viață. Îl văzusem de nenumărate ori – fără ca el să știe –, și tot nu reușeam să mă obișnuiesc cu cât de frapant era.

A ridicat din sprânceana dreaptă.

— Ți-a mâncat pisica limba?

Mai degrabă m-a luat panica, după ce-am fost prinsă.

— M-am rătăcit încercând să găsesc galeria de artă.

Am făcut o reverență ușoară, privind spre el de sub perdeaua de gene grele.

— Îmi pare *foarte* rău! N-am putut să rezist. Se spun atâtea despre ea...

— Galeria de artă e în garaj.

Zach a întins mâna spre comutator, aducând lumina la intensitate maximă. O lumină albă, orbitoare, a căzut din tavan.

— Iar dacă știi că există, știi și că e strict interzisă. În plus, ție nu-ți place arta.

A spus-o cu atâta siguranță, încât, pentru o secundă brutală, mi s-a tăiat respirația. De parcă vedea direct prin mine. A închis ușa în spatele lui, sprijinindu-se de ea și blocându-mi ieșirea, cu brațele încrucișate pe piept.

— Hai s-o luăm de la capăt – de ce ești aici?

Cu o ultimă privire spre pandantivul de jad, m-am desprins de el și am pășit agale prin cameră, reducând distanța dintre noi cu pași legănați. Când n-ai o spadă, seducția e o armă excelentă.

— Nu-mi plac petrecerile.

Și nici de tine. Și nici faptul că ai intrat în viața mea și ai smuls ce era al meu, de parcă n-aș fi însemnat nimic.

Am îngropat cuvintele la un loc cu propria mândrie și am trecut la atac, trăgând discret de decolteul rochiei. Ochii nu i s-au clintit. Au! Trecem la planul B.

Mi-am fluturat mâna, ca și cum mi-aș face vânt, și mi-am aruncat părul peste umăr.

— Aveam nevoie de aer, iar picioarele m-au adus aici.

— Ei bine, îți cer cu tot respectul ca ele să te ducă afară dacă nu vrei să-ți petreci noaptea într-o celulă.

Nu mă surprindea că nu e un tip drăguț, dar acum se comporta ca un nesimțit în toată regula. Pe de altă parte, și eu venisem să-l *jefuiesc*. Am plutit prin cameră, ignorând greutatea cuvintelor lui, care pluteau în aer ca o lamă. Degetele mi-au alunecat peste cărți de business, tablouri, canapele tapițate.

Zach și-a lăsat paharul de whiskey pe o măsută lipită de pereți, dar ochii lui mă urmăreau cu precizia unui șoim.

— Ești proastă?

Proastă? Nu. Hotărâtă? Cu siguranță!

Și aveam senzația că Zach nu e deloc obișnuit cu femeii care nu i se tăvăleau la picioare.

Tabla de go, așezată între două canapele pufoase, mi-a atras privirea. Lemn de kaya. Piese yunzi. Castroane din lemn de dud. Probabil că plătise cât o rată ipotecară pe ea. Pietrele erau împrăștiate, de parcă cineva abandonase un joc lung. Sau fugise, mai degrabă. Din instinct, am luat o piatră neagră din bol și am așezat-o lângă un punct central.

De partea cealaltă a camerei, sprâncenele lui Zach s-au strâns imediat, iar ochii i-au coborât pe tablă.

— Nu e șah, a spus el pe un ton jos, încărcat de dispreț.

Dar altceva se strecurase acolo – o notă de panică. Nu-i plăcea ca alții să-i atingă lucrurile. Sindromul copilului unic.

— Evident!

Am analizat poziția pieselor negre, iar degetele mă furnicau de poftă să mai iau una. Trecuse o viață de când nu mai jucasem.

— Piese de șah sunt drăguțe și ascuțite. Chestiile astea rotunde sunt pentru dame.

I-a zvâcnit pleoapa. Atâția bani și nu-și putea permite un simț al umorului. *Of, of!*

În fața mea, pietrele de pe tablă îmi spuneau tot ce trebuia să știu despre jucători.

Negrul – precaut, generos și blând. Alb – nemilos, agresiv și hotărât. *Zach e Alb*, am decis.

Mi-am arcuit o sprânceană, îngropându-mi curiozitatea legată de identitatea Negrului.

— Am presupus că e rândul Negrului.

— Și de ce ai presupune asta?

Pentru că știu să număr.

Am ales ceva mai ofensiv:

— Pentru că Alb a fost destul de prost să răspundă la amenințarea de ko¹ a Negrului, așa că-mi imaginez că, după ce și-a distrus propriul grup, i-a cerut Negrului o pauză ca să-și lingă rănilor și să se reorganizeze.

Am clătinat din cap.

— N-a avut tupeul să se retragă, nu-i așa?

Tăcere. Mi-am scuturat un fir de iarbă de pe rochie și am hotărât că-mi place mai mult Zachary Sun cu gura închisă. Expresia lui era o fortăreață de nepătruns, goală și de necitit. Nu se uita la mine. Toată atenția îi era concentrată asupra tablei. Era ceva atât de detașat în omul ăsta, încât mă îndoiam serios că poate funcționa ca un om normal. Asta îl făcea imprezibil. Și un adversar foarte periculos.

— Hopa!

Mi-am mușcat buza de jos, înclinându-mi capul într-o parte.

— Ești Alb, nu-i așa? Nu te îngrijora. O să-ți păstrez secretul.

Fluturarea ușoară a nărilor lui era singurul semn că respira.

— N-am evitat să mă retrag.

Am aruncat o privire spre ușă, întrebându-mă dacă ar observa dacă m-aș strecura afară.

— Mă bucur să aud asta! Ar fi fost o lipsă *îngrozitoare* de fair-play.

¹ În jocul de go, o amenințare de ko (*koudate*) este o mutare forțată făcută în altă parte a tablei, care îl obligă pe adversar să răspundă, permițându-ți astfel să recuperezi o piatră pierdută într-o luptă de ko (n. tr.).

Ferestrele franceze mă ademeneau. Nu că aş fi avut mare nevoie de glezne intacte zilele astea.

— Nu!

Zach a păşit spre mine, încet, cu paşi calculaţi. Mirosul lui, de citrice şi lemn întunecat, mi-a ars nărilor, avertizându-mă că pericolul e aproape.

— Nu m-am retras, a insistat, atât de aproape, încât umerii aproape ni se atingeau.

Ne-am uitat amândoi la tablă. El a arătat spre punctul de sus.

— Uită-te!

M-am uitat. La mâinile lui. Mâini care nu văzuseră niciodată o zi de muncă grea. Perfecte, curate, cu cuticule tăiate. Degete lungi, brune. Piele netedă, uniformă. Încheietură groasă, cu un ceas De Bethune prins de ea. Mâini perfecte. Elegante. *Lipsite de suflet*.

— Simt miros de pariu, l-am provocat, pricepând că așa-zisul geniu încă nu-mi sesizase intenţiile.

La naiba! Chiar urma să scap după ce încercasem să-l jefuiesc. Simţeam un amestec de uşurare şi dezamăgire că încă nu prinsesem pandantivul. *Încă*.

— Mie îmi miroase doar a minciuni, a replicat el, luând loc pe scaunul din faţa Negrului.

Şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi şi-a împreunat degetele, încruntat.

— Şezi!

„Şezi!”

„Pleacă!”

Nu mi-a scăpat faptul că fiecare comandă pe care mi-o dăduse putea fi luată drept ordinul pentru un câine.

— De ce?

— Pentru că sunt pe cale să şterg pe jos cu tine. Călătoria ta va fi mai scurtă de pe canapea.

L-am studiat, pe jumătate scandalizată, pe jumătate speriată.

— Tu chiar crezi că ești mai deștept decât restul lumii, nu?

— Teoria e susținută de fapte.

Și o spunea pe bune. Vai de oricine-va-alege-să-se-mărite-cu-el! Pentru binele ei, speram că penisul îi era la fel de mare ca orgoliul.

— Mă gândesc să...

— Tu crezi, m-a corectat. Majoritatea oamenilor n-au capacitatea de a concepe gânduri reale, originale. Chiar și tezele sunt teorii reciclate ale unor minți mai mari. Nu mă interesează deloc ce crezi tu. Acum, așază-te sau chem paza!

Am clipit.

— Mă forțezi să *joc* cu tine?

— Da.

— Lasă-mă să ghicesc – n-ai fost cel mai popular copil la locul de joacă.

— N-am fost niciodată la un loc de joacă.

Și-a suflecat mânecile, ridicând capacul din lemn de dud care acoperea piesele albe.

— Deși părinții mei au închiriat Disneyland pentru un weekend, când am împlinit cinci ani. Mi-au adus toată clasa cu avionul acolo. N-am auzit plângeri. *Șezi!*

M-am așezat cuminte, gândindu-mă că jocul avea să îmi ofere un moment de respiro ca să-mi calculez următoarea mișcare.

— Ah, bogații ăștia! Sunt și ei ca toți oamenii.

Nici măcar nu m-a întrebat cine sunt. Nici cum mă cheamă. Intrigat și indignat de perspectiva de a fi depășit la un joc mental demodat, a renunțat total la precauție.

Zachary Sun nu era obișnuit să piardă. *Ce existență groaznică!* Dacă nu-ți poți deplânge pierderile, cum poți să-ți sărbătorești victoriile?

I-am privit umerii relaxați.

— N-ai o petrecere la care să te întorci?

Nu se uitase nici măcar o dată spre ușă.

Zach m-a ignorat, alegând o piatră între unghia arătătorului și vârful degetului mijlociu. Fără nicio clipă de ezitare, mi-a blocat atacul. Totul a durat mai puțin de o secundă. Și a făcut-o cu o etichetă impecabilă de joc. S-a lăsat pe spate pe tapițeria luxoasă, s-a așezat picior peste picior și, în sfârșit, mi-a acordat o fărâmbă din atenția lui. Pantalonii i s-au ridicat ușor, suficient cât să-i văd șoseta – neagră. La fel ca inima lui.

— Unde ai învățat să joci go?

Recunoșteam un ton acuzator când îl auzeam. Din păcate, eram obișnuită cu el.

— În Coreea.

N-am oferit detalii în plus, doar m-am aplecat să analizez următoarea mutare.

Muzica, râsetele și clinchetul paharelor de șampanie se strecurau înăuntru de dincolo de ușă. Dar gândurile mele haotice acopereau tot.

Trebuia să plec. Urma să revin după pandantiv altădată. Cu altă ocazie.

Sprânceană stângă i s-a ridicat cu un milimetru. Era clar că voia să întrebe ce căuta o americană albă în Coreea, dar s-a abținut. Am avut sentimentul că se mândrește cu faptul că nu-l interesează viețile altora. Sau poate chiar nu-l interesau, iar mândria era, pur și simplu, setarea lui din fabrică.

I-am aruncat o privire scurtă, ca să văd dacă fața lui încă îmi făcea pulsul să o ia la goană. Da. Încă se întâmpla.

— Dacă te face să te simți mai bine, am participat și la câteva competiții de go cât am fost acolo.

Buza i s-a curbat într-un râșnet.

— De ce m-ar face asta să mă simt mai bine?

— Pentru când o să te distrug.

— Cine e încrezut acum?

— Te rog, Zach! Există o singură sculă în încăperea asta și știm amândoi că ești tu.

Da. Tocmai zisesem asta cu voce tare. Vera avea dreptate. Poate chiar eram imposibil de civilizat.

Zach a mai mutat o piatră. M-a încolțit – la propriu și la figurat. Era un jucător excepțional. Calm, pragmatic, neclintit. Nu m-a surprins. Doar m-a enervat. Eram obișnuită să am avantajul mental. Tata mereu spunea că prostia se plătește de fiecare dată. Poate așa își construise Zachary Sun imperiul – pornind de la o moștenire demnă de *Forbes*, apropiată de echivalentul PIB-ului Luxemburgului. Nu avea slăbiciuni de exploatat. Nici prostii pe care să le plătească.

Am învățat o piatră în palmă în timp ce-i așteptam mutarea, ignorând intenționat eticheta jocului, pentru că știam c-avea să-l deranjeze.

— N-ar trebui să te întorci la invitații tăi?

— Nu, mi-a răspuns hotărât. Se vor distra mai bine fără mine.

A mutat o piatră, aplecându-se mai aproape de mine ca s-o plaseze. Nu-l interesa deloc persoana mea. S-ar fi putut spune că eram pe jumătate dezbrăcată, servită pe tavă, la discreția sa, iar lui nici nu-i păsa. Săracele fete de jos n-aveau nicio șansă. Lui Zachary Sun nu-i plăcea iubirea, nici pasiunea. Oamenii nu-l fascinau. Numerele și jocurile mentale, da.

Mi-am dres glasul.

— Ai o casă frumoasă.

Trebuia să umplu cumva tăcerea. Să-l țin ocupat, să nu înceapă să pună întrebări despre mine. În același timp, mă teameam c-avea să-mi recunoască vocea. De fiecare dată când ne întâlneam până acum, purtaserăm amândoi o mască.

Au trecut câteva secunde înainte să se uite spre mine.

— Asta nu e o întrebare.

Doamne!

— E adevărat că mama ta te forțează să te însori până la finalul anului...

— Vreau să joc în liniște.

Mi-am apăsat articulațiile de tâmplă, încercând să domolesc presiunea din cap.

— Și după aia mă lași să plec în liniște?

— Și după aia s-ar putea să te las să pleci *teafără*. E cea mai bună și ultima mea ofertă.

— Cam slab târgul pentru mine.

— Eu zic că e decent. Dacă nu cumva îți place mâncarea din închisoare.

— Nu sunt pretențioasă.

Cel puțin n-aș mai fi fost nevoită să plătesc chirie ca să locuiesc în casa unde copilărisem.

— Nici cei care te vor încolți la dușuri nu sunt.

— Insinuezi că...

— Nu insinuez nimic. Eu spun lucrurile direct. Și acum, spun clar: Fă-ți mutarea! Fără o vorbă!

L-am ascultat. În următoarele două ore, ne-am pierdut în joc. La fiecare 20 de minute, cineva bătea la ușă, încercând să-l convingă să revină la petrecere. Fiecare dintre acești oameni era respins cu un gest leneș din mână – o instrucțiune mută să plece. Toată atenția lui Zach rămânea concentrată asupra jocului nostru. Tocmai de aceea încercam să-l prelungesc cât mai mult. Nu voiam să începă din nou să mă interogheze. Dar avea talent, la naiba! Dacă mi-ar fi spus că deja concurase la profesi-oniști, l-aș fi crezut.

Picături de sudoare mi se adunau pe tâmplă. Eram în a treia oră de joc cu același avânt. Eu – cu tălpile arzând, gata să țâșnesc pe ușă de îndată ce m-ar fi lăsat. El – cu buzele sculptate, strânse permanent într-un rictus. Un rictus care s-a transformat într-un mârâit veritabil când a devenit evident că suntem în impas. Eram într-un punct mort. Muzica și vorbăria de jos se potoliseră, semn că majoritatea invitaților plecaseră, iar gazda își petrecuse întreaga petrecere aici. Cu mine.

Și nici măcar nu vorbiserăm. Niciun cuvânt.

Eu am rupt prima tăcerea.

— Cred că va trebui să mă gândesc la următoarea mutare.

Mi-am frecat obrazul, împingându-mi buza de jos înainte. Uram să pierd. În plus, nici măcar nu eram sigură cum ar fi arătat fuga mea din bârlogul leului. În după-amiaza asta, înainte să ajung aici, îmi parcasem mașina la două străzi de conacul lui cu intenția să ajung până la ea cu pandantivul prețios în mână. Evident, devenisem prea încrezătoare.

Ochii lui Zach nu s-au dezlipit de tablă.

— Ești pe cale să pierzi.

— Spune-ți asta în continuare!

M-am ridicat, întinzându-mi brațele și căscând cu prefăcătorie. S-a ridicat și el, încruntarea încă strâmbându-i buzele. Am închis capacul bolului cu pietre.

— Ei bine, îți mulțumesc pentru...

— Când terminăm jocul?

Și-a scos telefonul din buzunar și a început să butoneze. Calendarul i s-a aprins pe ecran. Doamne, nici prin cap nu-i trecea că aș fi putut să spun nu! Degetul îi zbura în sus la fiecare scroll, probabil alegând datele convenabile pentru el.

— Măine nu pot și poimăine am o ședință la Londra, deși nu rămân peste noapte.

Maxilarul mi s-a încleștat cu un pocnet sonor. N-ar fi trebuit să mă surprindă. Zach voia să fie provocat. Ba nu, avea nevoie să fie provocat. Toți cei din jur îl plictiseau. Din păcate pentru el, eu aș fi preferat să conduc legată la ochi și cu mâinile încătușate decât să mai petrec o secundă în prezența lui.

Mi-am scărpinat obrazul.

— Eu, ăăă, am programul plin.

— Mai ai petreceri la care să mergi neinvitată?

Mi-am netezit rochia cu palma transpirată.

— Ești nepoliticos.

— Dar n-am greșit. Cine ești?

Ochii îi erau ca două țevi de pistol înfipite în tâmpla mea, iar el părea gata să apese trăgaciul. Moartea pândeă în ochii lui. Mă întrebam ce văzuseră ca să rămână fără suflet.

— Sunt invitată.

— Mi-aș aminti dacă te-aș fi invitat.

— Însotesc pe cineva.

— Spune-mi pe cine!

Murea dacă lăsa puțin de la el?

M-am gândit pe loc la numele unui bărbat despre care presupuneam că e acolo.

— Pierre Toureau.

Un client de-al meu. Foarte bogat. Deținea restaurante, malluri și o rețea de sere în zona Atlanticului de Mijloc. Puneam pariu că Zach îi invitasă pe el și pe frumoasa lui fiică masterandă, Anamika.

I s-a umflat o venă la gât.

— Serios?

— Serios.

— Interesant! Soția lui știe?

La naiba!

— Sunt nepoata lui.

— Cea din Franța?

— D-da!

— Din ce parte a Franței?

Doamne! Nu trebuia să fie și frumos, și inteligent. Nu mă mira. Dar era doar tulburător să primești o doză letală.

— Ăăă... Da?

A clătinat din cap, de parcă eram o cauză pierdută.

— Nu ești una dintre noi, a concluzionat Zach, cu mâinile înfipite în buzunarele pantalonilor și cu maxilarul încleștat mai dur decât granitul care ne înconjură.

La naiba! Și, de asemenea – du-te dracu'!

— De unde știi?

— Pentru început, porți o cămașă de noapte.

De două ori la naiba! Era singura rochie a lui Reggie care nu avea pene, piele sau alte bucăți de animale moarte. Trebuia să-mi dau seama că e prea frumos ca să fie adevărat.

— Nu înțeleg la ce te referi.

Mi-am ținut bărbia sus, am făcut un pas înapoi și am început să pipăi împrejurimile în căutarea unei arme. Cât aș fi stat la închisoare dacă l-aș fi lovit cu unul dintre manualele astea plictisitoare de finanțe pe care nici el n-avea cum să le fi terminat?

— E OK să nu-ți placă rochia mea, dar n-o insulta! Eu nu-ți spun că arăți ca un penguin în smochingul ăla.

A pornit spre mine, impasibil și neclintit.

— Renunță, caracatiță mică! Porți adidași găuriți.

„Caracatiță mică”? *Poftim?*

— Sunt comozi. Niciodată nu știi când trebuie s-o iei la fugă.

Alt pas înapoi.

— Acum ar fi un moment potrivit.

S-a oprit la vreo 25 de centimetri de mine. Suficient de aproape ca să fie intimidant, dar destul de departe cât să nu mă atingă.

— Îți ofer chiar și un avans, având în vedere că pari o pradă ușoară.

Mă subestima. De obicei, adoram să dovedesc că lumea se înșală. Dar în fața lui Zach Sun, îmi puneam la îndoială propriile abilități. Atât fizice, cât și intelectuale.

Mi-am lungit gâtul ca să-l privesc în ochi. La 1,73 metri înălțime, nu eram genul de femeie pe care bărbații o domină fizic. Dar Zach mă făcea să mă simt minusculă. Ușor de frânt, ca o inimă adolescentină. Era zvelt, înalt, cu mușchi bine conturați. Proporționat ca o sculptură romană. Tot ce ținea de fața lui părea divin. Arcadele sprâncenelor dese. Ochi adânci – atât

de întunecați, încât nu distingeai pupila de iris. Buzele pline, desenate parcă de mână – orice femeie și le-ar fi dorit. Toate încadrate de un maxilar pătrat, sub niște pomeți înalți care-l făceau să pară jumătate om, jumătate demon. Un colecționar de artă care era el însuși o operă de artă.

— Uite...

M-am lovit cu spinarea de ușă. Am apucat instinctiv de clanța care mi se înfîșea în partea de jos a spatelui. Pandantivul, în spatele lui, parcă îmi făcea cu ochiul. *Futu-i!* Trebuia să revin cumva după el. Faptul că mă invita înapoi era un cadou – unul ambalat în iederă otrăvitoare și cu țepi ascuțiți, dar tot cadou. Păcat că nu aveam încredere nici în el, nici în mine să-l deschidem! Am ridicat o palmă.

— Pot să-ți explic.

Un ultim pas și m-a încolțit complet. Trupul lui mă ținea lipită de ușă, fără să mă atingă cu adevărat, dar destul de aproape cât să-mi simt pielea vibrând.

— Mă îndoiesc din toată inima, mi-a zis.

— Tu nu faci nimic „din toată inima”. Tu n-ai inimă.

Nu știam de ce îl provocam. Dar nici dacă aș fi vrut nu m-aș fi putut opri. Nu cu valul ăla de adrenalină în corp. Nu cu scântele care-mi invadau sângele. Iar dincolo de logică – nu cu fiecare fibră din orgoliul meu care voia să-i facă o cicatrice lui Zachary Sun.

Fața i-a rămas imobilă.

— Poate că n-am inimă, dar creierul meu compensează. Iar el îmi spune că ar trebui să te pedepsesc pentru...

N-am mai așteptat să văd ce-mi pregătea. M-am întors brusc, am împins ușile duble și am țâșnit afară. Zach era deja pe urmele mele în câteva secunde. Pantofii lui scumpi băteau în marmură cu pași mari și siguri. Am alergat spre capătul scărilor și am sărit pe balustradă, alunecând pe ea cât am putut de repede.

Zach a pocnit din degete.

— Prindeți-o!

Într-o clipă, două persoane au apărut și au început să urce scările în fugă după mine. Zach încă era cel mai aproape, dar nici el nu era la fel de rapid și de agil ca mine. „Material de Olimpiadă, dragule!” mi-a venit să-l tachinez. În altă viață, poate am fi fost prieteni. Poate. Am fi jucat go. Am fi făcut calcule mentale. Am fi schimbat idei. Aș fi câștigat. Uneori, cel puțin. L-aș fi ținut mereu în priză.

La baza scărilor, am sărit jos de pe balustradă, am făcut o piruetă și i-am făcut cu ochiul înainte s-o iau la goană spre ieșire. Locul era aproape gol. Doar femeile de serviciu și un organizator de evenimente se mai mișcau prin jur. Au țipat când m-au văzut năvălind. Un mop a zburat dintr-o mână, trimițând apă cu săpun pe ceea ce părea a fi un Baselitz original. Ups!

Fără să încetinesc, am dat buzna pe ușile principale, sperînd un valet care își fuma liniștit țigara. Aerul rece n-a făcut nimic ca să-mi răcorească pielea. Am prins viteză, simțind că-mi ard coapsele de la efort. Andras ar fi făcut un sacrificiu uman dacă ar fi însemnat să mă antrenez așa la fiecare sesiune.

Respirația mea grea acoperea corul de greieri, iar transpirația dulce de vară îmi curgea pe șira spinării. Despicătura rochiei se rupea tot mai sus la fiecare pas. Eram îngrozită. *Dar și mai vie decât fusesem de multă vreme.*

Am smuls un furtun de apă abandonat pe iarbă și l-am îndreptat spre angajații lui, udându-i și doborîndu-i ca pe niște popice. Un răs epuizat mi-a urcat în gât. *Ce faci, Fae?* Mă distrez. Ceva ce aproape uitasem cum se face.

Am aruncat furtunul și am iuțit iar pasul. Reușisem să scap de angajați. Doar Zach mai ținea pasul.

— Eu n-aș face asta în locul tău.

Cumva, vocea lui părea calmă. Fără urmă de oboseală, fără uimirea provocată de curajul meu subit.

— Poți să fugi, dar nu poți să te ascunzi. Eu obțin ce vreau. Iar în clipa asta, vreau răspunsuri.

Tenișii mi s-au scufundat în pământul moale, stricându-i iarba tunsă perfect. Aspersoarele s-au pornit – fără îndoială, la comandă. Apa m-a lovit din toate direcțiile, umezindu-mi rochia până când satinul s-a lipit complet de corp. Dar am refuzat să încetinesc.

Un râs întunecat mi s-a încolăcit pe pielea udă ca o iederă.

— Ești un adevărat spectacol, Octi¹.

— De ce-mi spui Octi? am strigat.

Nu voiam să-i arăt cât de tare mă enerva, dar nu mă puteam abține. Dintre toate poreclele posibile din lume, nu-mi puteam imagina una mai puțin flatantă. Nici dacă lucram la ea zece ani.

— Pentru că ești o caracatiță.

A rostit-o pe un ton relaxat. Ca și cum eu n-aș fi fugit, iar el nu m-ar fi urmărit.

— Excepțional de inteligentă. Cu mâini peste tot. Și veninoasă. Plus că femelele de caracatiță aruncă scoici în masculii care le hărțuiesc.

— Dacă știi că mă hărțuiești, atunci *oprește-te!*

— Ce zici de vineri?

Reușea să deruleze pe telefon în timp ce grăbea pasul. Ce om ciudat!

— Pot să strecor o partidă între ora 11 seara și 1 dimineața.

La 1 dimineața? Pentru go?

Singurul lucru pe care mi-l doream mai mult decât să mă întorc și să-i arăt degetul mijlociu era să supraviețuiesc acestei întâlniri absurde. Mi-am înghițit orgoliul, alergând atât de repede, că eram la un pas să declanșez un incendiu prin frecare în rochia de noapte a lui Reggie.

— Octi!

¹ Octi, diminutiv al lui *Octopus* („caracatiță”), porecla pe care i-a dat-o Zach lui Farrow (n. red.).

Nu voiam să răspund la porecla asta stupidă. Sub nicio formă.

— Octi, trebuie să te oprești. Mi-ar părea rău să-ți fac o gaură în cap – fiindcă al tău chiar are ceva înăuntru –, dar știm amândoi că n-aș ezita.

— E singura gaură care te interesează în seara asta, am șuierrat, ridicându-mi tivul rochiei când aproape m-am împiedicat. Păcat că femeile din Potomac n-au prins încă ideea.

M-a ignorat complet.

— Vineri, ora 23.00?

— Următoarea dată când o să fiu în aceeași cameră cu tine de bunăvoie o să fie la înmormântarea ta. Ca să mă asigur că ești mort.

Un șuierrat brusc a sfâșiat aerul. Mirosul de metal ars mi-a invadat nările. Un cuțit de aur, elegant, a aterizat în iarbă la câțiva centimetri de mine. La naiba! Chiar aruncase un *cuțit* spre mine. Situația escaladase repede. Vera mereu zicea că gura mea merită un premiu pentru prostie. Dar niciodată nu crezusem că aveam să supăr pe cineva până în punctul unei tentative de asasinat. Am început să alerg în zigzag, știind că asta avea să îmi reducă viteza, dar nevrând să plec de acolo cu o amintire în forma unei a doua găuri. Râsul întunecat al lui Zach s-a auzit din spate. *Se distra*. Sociopatul!

Legenda zicea că Zach Sun nu râdea niciodată. Abia dacă zâmbea vreodată. Că e un bărbat morocănos, tare ca fierul, cu inima plină de rugină. Și *asta* îi crăpase masca?

Voiam să mă răzbun pe ticălosul ăsta, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făceam pe pământ.

Din grabă, unul dintre teniși mi-a sărit din picior și s-a înfipt într-o baltă de noroi. N-aveam timp să mă uit înapoi. Să mă opresc. Am continuat să galopez cu un singur tenis. Apa mi-a îmbibat piciorul gol într-o clipă. Când am ajuns la poarta de fier, știam că Zach credea că mă prinsese. Dar știam și că,

odată ce treceam de gratii, Zach nu avea să fie suficient de idiot ca să mă înjunghie. Autoapărarea e greu de demonstrat când victima are o gaură în spate, chiar dacă ești al cincilea cel mai bogat om de pe planetă, iar lumea te tratează ca pe unul cu scula de aur.

Uită-te și învață, fraiere!

Cu un gest teatral, mi-am pus piciorul pe bara metalică și am început să urc poarta monstruoasă de trei metri. Nu avea colțuri de care să mă prind, dar aveam suficientă forță și avânt ca să mă arunc peste. Când am sărit pe partea cealaltă, m-am înclinat teatral, de data asta apucând tivul plin de noroi al rochiei pentru efect. Când i-am aruncat o pălărie imaginară, i s-a încordat maxilarul. Acea mică reacție a fost o victorie în sine. Caracatiță: 1. Homar: 0.

Eram flească toată, ca o pisică vagaboandă. Părul learcă, inima vraște. Dar nu i-aș fi dat niciodată lui Zachary Sun satisfacția de a mă vedea că cedez.

— La revedere, Homarule! Și mulțumesc pentru pește!

— Homar?

— Gustarea preferată a caracatiței.

M-am făcut nevăzută în noapte, chiar înainte ca porțile grele să se deschidă. Oamenii lui au început să mă vâneze ca pe o fiară. Lanternele spintecau întunericul, iar mașinuțele de golf îmi bubuiau în urechi. Dar i-am păcălit, fugind prin pădurea care înconjura proprietatea.

Șmecheria cu caracatițele e că se camuflează foarte bine.

Când am ajuns acasă, am mai avut destulă energie cât să mă târăsc în pat. Noroiul mi se uscaseră în cruste groase pe gambe și glezne. Urma să mă trezesc cu o răceală de la rochia udă. Dar în seara aceea? Tot ce am putut să fac a fost să plâng în pernă până dimineața. Pentru pandantivul pe care nu reușisem să-l recuperez. Pentru visurile pierdute. Pentru tata.

Data viitoare, tati. Promit!

ACEST FĂT-FRUMOS SPARGE PANTOFUL DE CLEȘȚAR...

FARROW

Misiunea era simplă.
Să mă strecor în cel mai bine păzit conac din Potomac.
Să-mi recuperez pandantivul. Să ies nevăzută.
Problema numărul unu? Cel mai inaccesibil burlac din America m-a prins.
Problema numărul doi? A decis să mă păstreze. Ca servitoare.
Iarna lui Zachary Sun e poate cea mai rece pe care am simțit-o
vreodată, însă el îmi face pielea să ardă.
Impasibil, calculat și nemilos, acest bărbat trăiește hrănindu-se
din slăbiciunile altora.
Habar nu are însă... că tocmai și-a găsit nașul.
Poate că o fi el prințul Americii, dar această „țărăncă” se va ridica
pentru a deveni regină.

ZACH

Ea este mica mea jucărie.
Îndrăzneată, inteligentă și vicleană. La fel de încântătoare ca o operă de artă.
Eu colecționez lucruri frumoase, iar ea este cea mai nouă achiziție a mea.
Farrow Ballantine nu face parte din planurile mele.
Nu e genul de femeie cu care să te însori.
Prea nesupusă. Complet de necontrolat.
Ca să nu mai spun că este doar umila mea servitoare.
Acele picioare interminabile și ochii de un albastru înghețat
de obicei nu trezesc nimic în mine.
Dar, în combinație cu obrăznicia ei, nu am altă alegere decât să cedez tentației.
Îmi voi acorda permisiunea. Doar de data aceasta.
Până la urmă, majoritatea prădătorilor se joacă cu prada lor.
Iar eu? Plănuiesc să o devorez cu totul.
Fără să las nimic pentru bărbatul care va veni după mine.

„Un paradis infernal.”
Publishers Weekly